

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 2Tos/93/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4615010183
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomíra Kubáňová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4615010183.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubomíry Kubáňovej a členov senátu JUDr. Ľubici Libantovej Medveckej, PhD. a JUDr. Lenky Kováčovej, v trestnej veci proti odsúdenému O. V., pre zločin vydierania podľa § 189 odsek 1 Trestného zákona, o sťažnosti odsúdeného O. V. proti uzneseniu Okresného súdu Topoľčany zo dňa 09.09.2015 sp.zn.1Nt/10/2015, na neverejnom zasadnutí konanom v Nitre dňa 30. novembra 2015, takto

rozhodol:

Podľa § 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného O. V. z a m i e t a, pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením Okresný súd Topoľčany (ďalej len súd I. stupňa) podľa § 399 odsek 2 Trestného poriadku zamietol návrh odsúdeného O. V. (ďalej len odsúdený) na povolenie obnovy konania, ktoré sa skončilo rozsudkom Okresného súdu Topoľčany zo dňa 22.04.2015 sp.zn.2T/90/2014 právoplatným v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre zo dňa 23.06.2015 sp.zn.1To/53/2015.

V odôvodnení napadnutého uznesenia konštatoval, že rozsudkom Okresného súdu Topoľčany zo dňa 22.04.2015 sp.zn.2T/90/2014 právoplatným v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre zo dňa 23.06.2015 sp.zn.1To/53/2015 bol odsúdený uznaný vinným zo zločinu vydierania podľa § 189 odsek 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený podľa § 189 odsek 1 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2, odsek 4 Trestného zákona pri nezistení poľahčujúcich okolností podľa § 36 Trestného zákona a zistení priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písmeno m) Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 3 roky a 6 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Súd I. stupňa v odôvodnení poukázal na návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania, ktorý podal z dôvodu, že podľa neho mal rozhodovať ako miestne príslušný Okresný súd Partizánske, keďže skutok sa stal v obci S. okres L., ďalej namietal výrok o vine, kde navrhol ako nový dôkaz vypočuť svedka L. T., ktorého totožnosť bola vraj na Krajskom súde v Nitre v pôvodnom konaní zatajená a výrok o treste, z dôvodu nálezů Ústavného súdu SR. Súd I. stupňa konštatoval, že po preskúmaní zákonných podmienok na povolenie obnovy konania, vykonaní verejného zasadnutia a vypočutí svedka L. T., nezistil žiadne skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli odôvodniť iné rozhodnutie o vine. Za nový dôkaz označil obžalovaný výpoveď svedka T., ktorý bol na mieste činu, avšak po vypočutí tohto svedka súd I. stupňa konštatoval, že tento svedok neuviedol také skutočnosti, ktoré by mohli odôvodniť, s ohľadom na doposiaľ vykonané dôkazy v pôvodnom konaní, iné rozhodnutie o vine, keďže je zrejmé, že z celého skutkového deja videl svedok iba útržok.

Súd I. stupňa poukázal i na Nález Ústavného súdu SR sp.zn. PL ÚS 106/2011 z 28.11.2012, na ustanovenie § 394 odsek 1 Trestného poriadku, na § 41b odsek 1 zákona č.38/1993Z.z. o organizácii Ústavného súdu SR a na § 2 odsek 1 Trestného zákona a konštatoval, že nie sú splnené zákonné podmienky na povolenie obnovy konania. Nevyšli totiž najavo nové skutočnosti alebo dôkazy v zmysle

ustanovenia § 394 Trestného poriadku a súčasne, odsúdenému nebol v prejednávanej veci uložený trest odňatia slobody podľa § 41 odsek 2 Trestného zákona v znení zákona účinnom do 21.12.2012, t.j. pred uverejnením nálezu Ústavného súdu SR sp.zn. PL ÚS 106/2011 z 28.11.2012 v Zbierke zákonov SR. Tomuto bol ukladaný trest nie podľa tzv. asperačnej zásady, ale podľa trestnej sadzby upravenej v zmysle ustanovenia § 38 odsek 4 Trestného zákona v dôsledku prevažujúceho pomeru prirážajúcich okolností, čím došlo k zvýšeniu dolnej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu. Ustanovenie § 38 odsek 4 Trestného zákona pritom nebolo vyššie citovaným nálezom Ústavného súdu SR dotknuté.

Proti tomuto uzneseniu, ihneď po jeho vyhlásení, podal odsúdený sťažnosť, ktorú následne písomne zdôvodnil tak, že výpoveď svedka L. T. vykonaná na verejnom zasadnutí bola vykonaná nezákonným spôsobom, keďže tento svedok bol zjavne pod vplyvom alkoholu. Opätovne tiež namietal, že rozhodol miestne nepríslušný súd, keďže skutok sa stal v obci S., okres L. a preto mal jeho trestnú vec v zmysle ustanovenia § 17 Trestného poriadku prejednávať Okresný súd L.. Poukázal tiež na výpoveď svedkyne W., ktorá vypovedala inak ako poškodený a tieto rozpory neboli na hlavných pojednaniach v pôvodnom konaní odstránené. Dal do pozornosti judikatúru Krajského súdu v Žiline, podľa ktorej dôkazný prostriedok musí byť jasný, presvedčivý, zrozumiteľný, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi vyvrátený. Vyjadril sa tiež k tomu, že bol v danej trestnej veci nezákonne vo väzbe. Na základe týchto skutočností žiadal, aby bol pôvodný rozsudok Okresného súdu Topoľčany sp.zn.2T/90/2014 zo dňa 22.04.2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre zrušený a vec vrátená do prípravného konania.

V písomnej sťažnosti podanej prostredníctvom obhajcu odsúdený uviedol, že uložený trest vo výmere 3 roky a 6 mesiacov za takú maličkosť je príliš prísny a krutý, keď ho čaká ešte premena pôvodne podmienene uloženého trestu odňatia slobody v inom trestnom konaní v trvaní 18 mesiacov. Poukázal i na existenciu nového svedka a nutnosť realizácie jeho práv a na nové skutočnosti, ktoré svedok na verejnom zasadnutí uviedol. Navrhol preto, aby odvolací súd zrušil napadnuté uznesenie a rozhodol vo veci sám tak, že povolí obnovu konania.

Krajský súd v Nitre, ako nadriadený súd, na základe riadne a včas podanej sťažnosti oprávnenou osobou podľa § 192 odsek 1 písmeno a/, písmeno b/ Trestného poriadku, preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť a konanie predchádzajúce tomuto výroku a dospel k záveru, že sťažnosť nie je dôvodná.

Po preskúmaní spisového materiálu a postupu súdu I. stupňa pri rozhodovaní o návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania nadriadený súd zistil, že súd I. stupňa postupoval zákonne a rozhodol správne, pričom svoje rozhodnutie aj adekvátne odôvodnil, preto naň nadriadený súd v podrobnostiach len poukazuje.

Nadriadený súd sa v celom rozsahu stotožnil s názorom súdu I. stupňa, pričom nad rámec dôvodov uvedených v odôvodnení napadnutého uznesenia a k sťažnostným námietkam odsúdeného ku skutočnosti, že rozhodol miestne nepríslušný súd dodáva, že odsúdený bol právoplatne uznaný vinným zo skutku, ktorý sa stal v obci Chynorany, okres Partizánske na parkovisku miestnej autobusovej stanice a jeho páchanie pokračovalo i počas jazdy osobným motorovým vozidlom do mesta Topoľčany a do mesta Trenčín, keď sa odsúdený počas jazdy opakovane vyhrážal poškodenému zabitím, keď ho nebude voziť. Keďže objektom zločinu vydierania je sloboda rozhodovania človeka a objektívna stránka spočíva v tom, že páchatel násilím, hrozbou násilia alebo inej ťažkej ujmy núti iného k tomu, aby niečo konal, opomenul alebo trpel, protiprávne konanie odsúdeného bolo ukončené v dôsledku privolania polície poškodeným až v obci G., okres O.. Preto správne rozhodoval v danej veci Okresný súd Topoľčany ako miestne príslušný súd v zmysle ustanovenia § 17 odsek 1 Trestného poriadku, podľa ktorého „konanie vykonáva súd, v ktorého obvode bol trestný čin spáchaný“, pri dodržaní § 20 Trestného poriadku, podľa ktorého „ak je podľa predchádzajúceho ustanovenia daná príslušnosť niekoľkých súdov, konanie vykonáva ten súd, na ktorom podal prokurátor obžalobu alebo ktorému bola vec postúpená nepríslušným súdom“. Keďže v danom prípade bol na prejednanie príslušný tak Okresný súd Topoľčany ako i Okresný súd Partizánske a obžaloba bola podaná prokurátorom na Okresný súd Topoľčany, tento bol v zmysle vyššie uvedených ustanovení Trestného poriadku príslušný na prejednanie danej veci.

Pokiaľ ide o návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania z dôvodu objavenia sa nového svedka L. T., nadriadený súd poukazuje na skutočnosť, že výpoveďou tohto svedka nevyšli najavo skutočnosti

alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli sami osebe alebo v spojení s ostatnými už vykonanými dôkazmi odôvodniť iné rozhodnutie o vine odsúdeného O. V., a to poukazujúc najmä na výpoveď poškodeného J. V. a výpoveď svedkyne I. W., ktorí obaja iba s malými odchýlkami popísali spáchanie skutku odsúdeným, ako i na výpovede svedkov Y. G. a L. Z., príslušníkov polície, ktorí sa dostavili k osobnému motorovému vozidlu poškodeného v obci G. potom, čo poškodený telefonicky oznámil spáchanie skutku, ako i samotné priznanie odsúdeného ku skutku v pôvodnom konaní pred odvolacím súdom. K námietke odsúdeného uvedenej v písomnej sťažnosti, že svedok L. T. vypočutý Okresným súdom Topoľčany na verejnom zasadnutí dňa 09.09.2015 bol pod vplyvom alkoholu, a preto je jeho výsluch vykonaný nezákonným spôsobom, nadriadený súd udáva, že výpoveď tohto svedka bola vykonaná v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku, výsluch svedka bol vykonaný za prítomnosti prokurátora i obhajcu odsúdeného, svedok bol riadne poučený, pričom nikto z prítomných osôb vrátane odsúdeného nenamietal nespôsobilosť svedka T. vypovedať. Z tohto dôvodu námietky odsúdeného voči svedeckej výpovedi svedka L. T. vznesené až následne ako si tento vypočul jeho výpoveď, vyznievajú ako účelové a ničím nepreukázané.

Pokiaľ ide o trest uložený odsúdenému v pôvodnom konaní, je nutné uviesť, že nálezom Ústavného súdu SR zo dňa 28.11.2012 sp.zn. PL.ÚS 106/2011 bolo rozhodnuté o tom, že v ustanovení § 41 odsek 2 Trestného zákona slová v texte za bodkočiarkou „súd uloží páchatelovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“ nie sú v súlade s čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky. V žiadnom prípade nedošlo citovaným nálezom k zásahu do ustanovenia § 38 odsek 4 Trestného zákona, podľa ktorého „ak prevažuje pomer priťažujúcich okolností, zvyšuje sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu“. Preto pokiaľ Okresný súd Topoľčany v konaní vedenom pod sp.zn.2T/90/2014 pri ukladaní trestu, pri nezistení žiadnej poľahčujúcej okolnosti uvedenej v ustanovení § 36 Trestného zákona a zistení jednej priťažujúcej okolnosti uvedenej v § 37 písmeno m) Trestného zákona, aplikoval § 38 odsek 4 Trestného zákona a zvýšil dolnú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu a následne ukladal trest v takto určenej trestnej sadzbe, postupoval správne a v súlade so zákonom.

Súd I. stupňa správne zistil, že odsúdenému nebol trest ukladaný podľa zásad pre ukládanie trestu podľa tzv. asperačnej zásady uvedenej § 41 odsek 2 Trestného zákona účinného do nálezu Ústavného súdu SR sp.zn. PL.ÚS 106/2011, ale bol mu ukladaný s použitím ustanovenia § 38 odsek 4 Trestného zákona pri súčasnom dodržaní ustanovenia § 34 odsek 4 Trestného zákona, keď pri určení druhu trestu a jeho výmery bolo prihliadnuté na spôsob spáchania skutku a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, na osobu odsúdeného, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Nadriadený súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti, že v konaní o povolení obnovy konania podľa Trestného poriadku príslušný všeobecný súd nepreskúmava zákonnosť a odôvodnenosť pôvodného rozhodnutia, ale posudzuje otázku, či nové skutočnosti, alebo dôkazy skôr neznáme, v spojení s dôkazmi už vykonanými, môžu odôvodniť iné rozhodnutie vo veci, než ktoré bolo skôr vydané. Rovnako tak nie je účelom konania o povolenie obnovy konania posudzovať vinu odsúdeného.

V konaní teda nebola zistená existencia nových skutočností alebo dôkazov, súdu skôr neznámych, ktoré by mohli sami o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest odsúdeného bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Na podklade hore uvedených skutočností a s odkazom na zákonné správne dôvody napadnutého uznesenia, bola sťažnosť odsúdeného ako nedôvodná zamietnutá, keďže neboli zistené žiadne dôvody na zmenu napadnutého uznesenia, ktoré by boli v prospech odsúdeného a ani žiadne nesprávnosti v konaní, ktoré napadnutému uzneseniu predchádzalo.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.